కథా కౌముది

సర్దుబాటు

ఆకెళ్ల కృష్ణకుమారి

"చూడవే పద్మా, ఈ రమ, మన ఇల్లు అమ్మేసి వేరే ఇంటికి వెడితే బాగుంటుంది అంటోంది. నువ్వైనా చెప్పు దానికి ఇది ఎంత అర్థం లేని పనో" అని ఫోను చేసింది సుశీల, కూతురికి. పద్మ ఆలోచనలో పడింది.

సుశీల, భర్త రంగారావు హైదరాబాదులో ఉంటారు. రంగారావు ఇంజినీరుగా పని చేసి రిటైరు అయాడు. కన్సల్టెంట్‌గా పనిచేస్తూ కాలం గడుపుతున్నాడు. వాళ్లకు ఇద్దరే కూతుళ్లు. ఇద్దరికీ చదువులు చెప్పించి, మంచి సంబంధాలు చూసి పెళ్లి చేసారు. పెద్దమ్మాయి పద్మ, భర్త న్యూజెర్సీలో ఉంటారు. పద్మ అక్కడ టీచరుగా పనిచేస్తోంది. వాళ్లకు ఇద్దరు పిల్లలు. రెండోది రమ సాఫ్ట్‌వేర్ ఇంజనీర్‌గా పనిచేస్తూ న్యూయార్క్‌లో భర్త ఇద్దరు పిల్లలతో ఉంటుంది.

రంగారావు సుశీల పిల్లల పురుళ్లకని తరువాత మనమలతో శలవలు గడపటానికని అమెరికా వస్తూ, పోతూ ఉన్నారు. కొన్నేళ్ల క్రిందట పిల్లలు ఇద్దరు కూడా "తల్లి, తండ్రి పెద్దవాళ్లు అవుతున్నారని, ఇకనుంచి అమెరికాలోనే తమతోపాటు ఉంటే బాగుంటుందని, తమకు కూడా సహాయంగా ఉంటుందని" ఆలోచించి, "గ్రీన్ కార్డ్‌కి స్పాన్సర్ చేస్తాం, ఇక్కడే ఉండిపొండి. మెడికల్ ఇన్సూరెన్సు తీసుకోవటానికి ఇప్పుడు అయితే ఏమీ ప్రాబ్లం ఉండదు" అని చెప్పారు. రంగారావు దూరం ఆలోచించి, సరేనన్నాడు. కానీ సుశీలకి మాత్రం ఇష్టం లేకపోయింది.

"హాయిగా హైదరాబాద్‌లో ఉంటే మా జీవితం మాకు ఉంటుంది. మా అన్నయ్య, అక్కయ్య వాళ్ల పిల్లలు దగ్గరలో ఉన్నారు. బోలెడు మంది స్నేహితులు ఉన్నారు. ఎక్కడికైన వెళ్లాలంటే మేమే వెళ్లగలం. ఇక్కడిలాగా ఎవరిమీదా ఆధారపడనక్కరలేదు. మాకు అక్కడే బాగుంది" అని చెప్పేసింది. కూతుళ్లు నచ్చచెప్పటానికి చూసారు కానీ లాభం లేకపోయింది.

ఇంక చేసేదేమీ లేక వాళ్లకు వీలైనప్పుడు వాళ్లే వెళ్లి కొన్నాళ్లు హైదరాబాదులో వాళ్లతో గడుపుతూ వచ్చారు. కానీ వాళ్ల పిల్లలు పెద్దవాళ్లై పెద్ద క్లాసులలోకి వచ్చిన కొద్దీ అలా వెళ్లటానికి కూడా టైం దొరకటం కష్టంగా ఉంటోంది.

రంగారావుకి, సుశీలకి వయసుతో వచ్చిన బ్లడ్ ప్రెషర్, డయాబిటీస్ ఉన్నాయి. కానీ మందులతో అన్నీ కంట్రోల్ చేసుకుంటూ కులాసాగానే ఉన్నారు. రంగారావుకి 75 సంవత్సరాలకి హఠాత్తుగా పక్షవాతం వచ్చి కుడికాలు, చెయ్యి స్వాధీనంలో లేకపోయాయి. మాట కూడా సరిగ్గా రాలేదు. వెంటనే హాస్పిటల్లో చేర్చి వైద్యం చేయించారు కానీ ఆయన పూర్తిగా కోలుకోలేకపోయాడు. ఫోన్ చెయ్యగానే రమ వచ్చి, ఆయనకు కొంచెం తగ్గేవరకూ ఉండి చూసుకుంది.

ఆయన ఇంటికి వచ్చిన తరువాత కూడా, ఆయన పనులు ఆయన చేసుకోలేకపోయాడు. ఒకళ్ల మీద ఆధారపడే పరిస్థితిలో ఉన్నాడు. అప్పుడు రమ, "అమ్మా, నాన్నను నువ్వు ఒక్కదానివి చూసుకోవటం కష్టం. ఒక నర్సుని ఏర్పాటు చేస్తాను. రోజంతా నాన్నను చూసుకుంటుంది. నీకు తోడుగానూ ఉంటుంది" అని చెప్పింది.

కానీ సుశీల "నాకు ఒంట్లో బానే ఉంది. మీ నాన్నని నేనే చూసుకుంటాను. అలా చేస్తేనే నాకు తృప్తిగా ఉంటుంది. వేరే నర్సు వద్దు" అని చెప్పింది. ఇంక ఏమీ చెయ్యలేక బాధపడుతూనే విమానం ఎక్కింది.

కొన్నాళ్లైన తర్వాత ఒకరోజు హైదరాబాద్ నుంచి ఫోను వచ్చింది. పద్మ కజిన్ ఫోను ఫోన్ చేసాడు "మీ అమ్మకు ఒంట్లో బాగుండలేదు. డయాబెటిస్ ఎక్కువై కళ్లు తిరిగిపడిపోయింది. హాస్పిటల్లో చేర్చాం" అని.

వెంటనే పద్మ వెళ్లింది. కొన్నాళ్లు ఉండి తల్లికి కొంచెం తగ్గిన తర్వాత ఇంటికి తీసుకు వచ్చింది.

ఇంట్లో ఇప్పుడు ఇద్దరూ పేషంట్లే. పద్మ వెళ్లిపోతే వీళ్లని ఎవరు చూసుకుంటారు? పోనీ, తనతో అమెరికా తీసుకువెడితే? మెడికల్ ఇన్సూరెన్సు ఉండదు. ఇప్పుడు ఉన్న జబ్బులతో ప్రైవేటు ఇన్సూరెన్స్ దొరకటం కష్టం. హాస్పిటల్‌కి తీసుకువెళ్లాలంటే వేలకొద్ది డాలర్లు కావాలి. అందుకని తను తీసుకు వెళ్లలేదు. పోనీ ఈ ఊళ్లో చూసుకునే వాళ్లు ఉన్నారా అంటే సుశీల అన్న, అక్క కూడా పెద్దవాళ్లే. వాళ్లని చూసుకోవటానికే వాళ్ల పిల్లలు కష్టపడుతున్నారు.

ఇవన్నీ ఆలోచించి, తల్లికి గట్టిగా నచ్చచెప్పి ఒప్పించి, హెరిటేజ్ హాస్పిటల్ నుంచి ఒక నర్స్ వచ్చి, రోజంతా ఉండి వీళ్లని చూసుకునేటట్లు, ఒక కేటరర్ రోజూ రెండు పూటలా వీళ్లకి భోజనం పంపించేటట్లు ఏర్పాటు చేసింది. తన డాక్టర్ స్నేహితురాలు అప్పుడప్పుడు వచ్చి వీళ్లని చూసుకుంటానని చెప్పింది. అన్నీ చేసింది కానీ, దగ్గర ఉండి చూసుకోలేకపోతున్నానే అన్న బాధతోనే అమెరికా వెళ్లింది.

ఈ ఏర్పాటు కొన్నాళ్లు బాగానే నడిచింది కానీ నర్సు మధ్యమధ్యలో రాకపోవటం, భోజనంలో నూనెలు, కారాలు ఎక్కువ వెయ్యటంతో వంట తల్లే చేసుకోవలసి రావటంతో మళ్లీ సమస్యలు మొదటికి వచ్చాయి.

ఈసారి అక్కచెల్లెళ్లిద్దరికీ బాగా అర్థమైంది. ఇన్నిసార్లు ఇండియా వెళ్లి వచ్చినా ఏదో తాత్కాలికంగా ఆ సమస్య తీరుతోంది కానీ అసలు పరిష్కారం ఏమిటని తేలటంలేదని. పోనీ, ఇద్దరిలో ఒకరైనా ఇండియాకి వెళితే బాగుంటుంది అనుకుంటే, ఇద్దరికీ పిల్లలు హైస్కూలులో ఉన్నారు. కాలేజీలో చేరటానికి తయారవుతున్నారు. ఇలాంటప్పుడు మళ్లీ ఉద్యోగాలు మార్చుకుని, కొత్తచోటకి వెడితే పిల్లలకి, తమకి కూడా మంచిదికాదు ఏం చెయ్యాలో తెలియక అమెరికాలో ఉన్న తమ స్నేహితులతో మాట్లాడి ఏదైనా పద్ధతి ఉందా అని ఆలోచించటం మొదలుపెట్టారు.

ఉన్నట్టుండి ఒకరోజు పద్మ కొలీగ్ రమేష్ ఒక కబురు తెచ్చాడు. "అతని క్లాస్‌మేట్ డాక్టరు ప్రభాకర్, అతని భార్య డాక్టర్ ఉమ, అమెరికాలో ఉన్నవాళ్ల (NRI) తల్లితండ్రుల కోసం ఒక ఆశ్రమం హైదరాబాద్‌లో పెట్టారుట. వాళ్ళిద్దరూ అమెరికాలో కొన్నేళ్లు పనిచేసి వెళ్లారు. అందుకని అమెరికాలో ఓల్డేజ్ హోం పద్ధతిలో, ఇండియాకి కావలసిన మార్పులతో పెద్దవాళ్లు ఉండటానికి వీలుగా ఉందిట. బాగా చూసుకుంటున్నారట" అని. ఈ కబురు చెప్పి రమేష్, మీకు కావాలంటే నేను ప్రభాకర్‌తో మాట్లాడి ఏర్పాటు చేయగలను అని చెప్పాడు.

ఇది వినగానే పద్మ, రమ చాలా సంతోషించారు. అవి క్రిస్మస్ శలవలు కావటం వల్ల రమ వెంటనే ఇండియా వెళ్లింది. హైదరాబాద్‌లో ఆ ఆశ్రమం చూసింది. ఊరు బైట కొన్ని ఎకరాల స్థలంలో చిన్న కాటేజిల్లాగా కట్టారు. పెద్ద, పెద్ద చెట్లు, మధ్యలో లాన్, పెద్దవాళ్లు నడవటానికి వీలుగా రోడ్లు, పక్కనే పూలచెట్లు. మధ్య మధ్యలో కూచోవటానికి రాతిబల్లలు. వాతావరణం ఎంతో ప్రశాంతంగా ఉంది. ఒక పక్కగా చిన్న గుడి కూడా ఉంది. అక్కడ ఉన్న వాళ్లంతా సంతోషంగా కనిపించాయి.

అందులో ఉన్న వాళ్లకి వైద్య సదుపాయం ప్రభాకర్, ఉమ చూసుకుంటారు. అవసరమైతే దగ్గరలో ఉన్న సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్‌కి వాళ్లే తీసుకువెడతారు.

నర్సులు, ఆయాలు రోజూ వచ్చి లేవలేని వాళ్లకు సహాయం చేసి స్నానం, వ్యాయామం అన్నీ చేయిస్తారు. చేసుకోగలిగితే కాటేజీలోనే ఎవరికి వాళ్లు వంట చేసుకోవచ్చును. చేసుకోలేకపోతే అక్కడే కాంటిన్లో ఎవరికి ఎలాంటి పథ్యం భోజనం కావాలో అలాంటి భోజనం తయారు చేసి మూడుపూటలా కాటేజికి తెచ్చి ఇస్తారు. అందరూ కలిసి మాట్లాడుకోవటానికి, ఏవైనా ఆటలు ఆడుకోవటానికి పెద్ద హాలు ఉంది. అక్కడే అందరూ కలిసి టీవీ, వీడియో చూడవచ్చును. మధ్య మధ్యలో ఏదైనా ప్రవచనం గానీ, సినిమా గానీ, భజనలు కానీ, ప్రోగ్రాములు పెడతారు. లైబ్రరీ, మందుల షాపుకూడా ఉన్నాయి. ఎవరైనా ఊళ్లోకి వెళ్లి షాపింగ్ చెయ్యాలనుకుంటే ఒక వాన్ కూడా ఉంది. నడవలేని వాళ్లను వీల్‌చైర్‌లో కూచోపెట్టి కాంపౌండ్‌లో నర్సులు తిప్పుతారు. ఇక్కడ ఉండాలంటే ఒక కాటేజి కొనుక్కోవాలి. ఇదికాక నెల, నెల ఈ సర్వీసుకి డబ్బు కట్టాలి.

ఇది చూసి వచ్చి రమ, పద్మతో మాట్లాడింది. ఇద్దరికీ ఈ ఏర్పాటు చాలా నచ్చింది. ఇక్కడి పాత ఇల్లు అమ్మేసి ఒక కాటేజీ కొని, పైన డబ్బు కొంత వాళ్లు పంపిస్తే తల్లితండ్రులకి వీలుగా ఉంటుంది అనుకున్నారు రమ తండ్రితో మాట్లాడితే ఆయన ఒప్పుకున్నాడు. కాని ఒకమాట అన్నాడు. "ప్రస్తుతం ఇక్కడ ఇళ్లధరలు ఎక్కువ అవుతున్నాయి. ఇప్పుడు ఇక్కడి ఇల్లు అమ్మితే మీరు మళ్లీ ఈ చోట కొనుక్కోలేరేమో. ఆలోచించుకోండి" అని.

దానికి రమ "మీ ఆరోగ్యం, మీరు హాయిగా ఉండటం మాకు ముఖ్యం. తక్కినవేమీ ఆలోచించకండి నాన్నా" అని సర్ది చెప్పింది.

తర్వాత రమ తల్లితో ఏ ఏర్పాటు గురించి చెప్పింది. ఆవిడకు ఇది నచ్చలేదు. దాని ఫలితమే ఈ ఫోను.

పద్మ "అమ్మా, మేము ఇల్లు అమ్మమన్నామని కోపం తెచ్చుకోక కొంచెం మెల్లిగా ఆలోచించమ్మా. మీరు ఇక్కడ మాతో ఉండటానికి ఒప్పుకోలేదు. మీరు అక్కడ చేసుకోలేకపోతున్నారు. మేము మా సంసారాలు, ఉద్యోగాలు వదులుకుని నెలల తరబడి అక్కడ ఉండలేము కదా. అందుకని మీకు సౌకర్యంగా ఉండేటట్లు, చేతనైనంత హాయిగా ఉండేటట్లు చేద్దామని మా తాపత్రయం. ఇప్పుడు ఉన్న పరిస్థితిలో నాన్నకు ఈ ఆశ్రమంలో బాగుంటుంది. వైద్యం బాగా జరుగుతుంది. అది కదా మనకు ముఖ్యం. నీకు కూడా పని తేలికగా ఉంటుంది. మీ ఇద్దరికీ బాగా కాలక్షేపం అవుతుంది. ఒంటరిగా కాకుండా మనుష్యుల మధ్యలో ఉంటారు. ఇల్లు అమ్మాలంటే చాలా కష్టంగా ఉంటుంది. నిజమేనమ్మా. నీ బాధ నేను అర్థం చేసుకోగలను. కానీ చూడు మనం ఆ ఇల్లు బాగా ఎంజాయ్ చేసాము. అందరికి మంచి జ్ఞాపకాలు ఉన్నాయి. కానీ ఇప్పటి పరిస్థితిలో నువ్వు ఆ ఇంట్లో ఉండి నాన్నను చూసుకోలేవు. ఈ ఆశ్రమంలో ఇల్లు తీసుకుంటే నాన్నకు నీకు మంచి వైద్యసదుపాయం ఉంటుంది. ఇప్పుడు మీ ఇద్దరి ఆరోగ్యం ముఖ్యం కాని ఇల్లుకాదుకదా. నీకు దొడ్డమ్మని, మామయ్యని చూడాలని అనిపిస్తే ఒక టాక్సీలో వెళ్లిరావచ్చును. మా మీద కోపం తెచ్చుకోకుండా నిదానంగా ఆలోచించు. నీ ఇష్టప్రకారమే చేస్తాము" అని చెప్పింది.

సుశీల రెండు రోజులు పిల్లల మీద విసుక్కుంది. "వీళ్లకేం అమెరికాలో కూచుని ఇలాగే చెపుతారు. ఈ వయస్సులో మళ్లీ కొత్త చోటుకి, కొత్తమనుష్యులలోకి వెళ్లాలంటే ఎంత కష్టం? వాళ్లందరితో మళ్లీ సర్దుకోవాలి. సొంత ఇల్లు, తెలిసిన చోటు, తెలిసిన మనుషులని వదిలేసి వెళ్లాలంటే పడే బాధ వాళ్లకేం తెలుస్తుంది?" అని. "పిల్లలు ఏమి చెపితే దానికి ఒప్పుకుంటారు" అని భర్తమీద కోపం తెచ్చుకుంది.

మెల్లిమెల్లిగా కోపం తగ్గిన తర్వాత పద్మ చెప్పిన మాటల గురించి ఆలోచించింది. ఎంత ఆలోచించినా మనస్సు సమాధాన పడలేదు. చివరికి ఒకరోజు వాళ్ల అక్కయ్య శాంతమ్మ ఇంటికి వెళ్లింది. అక్కడ ఆవిడతో తన బాధంతా చెప్పుకుంది.

అన్నీ విని, ఆవిడ "చూడమ్మా, మనకు ఓపిక ఉన్నన్నాళ్లు మన సొంత ఇంట్లో ఉండటం బాగా ఉంటుంది. ఓపిక తగ్గిపోయిన తర్వాత మన సంగతే మనం చూసుకోలేక ఇంకొకరి మీద ఆధారపడవలసి వస్తుంది. అప్పుడు మనకు కావలసింది మనని చూసేవాళ్లు కానీ సొంత ఇల్లు కాదు. నీకు ఓపిక లేక, మీ ఆయన్ని చూసుకోవటానికి ఎంత అవస్థపడుతున్నావో చూస్తున్నాను కదా. నీకు ఆరోగ్యం బాలేదు. మేము నీకు సహాయం చేసే పరిస్థితిలో లేము. ఇవన్నీ ఆలోచిస్తే పిల్లలు చెబుతున్నది బాగానే ఉంది అనిపిస్తోంది. నువ్వు చెప్పిన దానిని బట్టి ఆ ఆశ్రమంలో ఏర్పాట్లు అన్నీ బాగున్నాయి. నీకు, మీ ఆయనకు అక్కడ సుఖంగా ఉంటుంది అనిపిస్తోంది. అన్నిటినీ మించి రమ ఆ ఆశ్రమం చూసి వచ్చింది. పిల్లలిద్దరూ మీకు అక్కడ సదుపాయంగా ఉంటుంది అనుకుంటున్నారు. కన్న పిల్లల కన్నా మన మంచి కోరేవాళ్లు, మన సంగతి ఆలోచించి, చూసుకునే వాళ్లు ఎవరు ఉంటారు చెప్పు? ఇంక సర్దుకోవటం అంటావా, మన కాళ్లు, చేతులు బాగా ఉన్నన్నాళ్లే మన ఇష్టం కాని, లేవలేకపోతే ఎవరితోనైనా సర్దుకోవలసిందే మన పిల్లలతో ఉన్నా కూడా వాళ్లతో నైనా సర్దుకోవలసిందే కదా.

ఒక్కసారి జ్ఞాపకం తెచ్చుకో, మనం అమ్మ, నాన్న పెద్దవాళ్లైన తర్వాత ఎంత తాపత్రయపడేవాళ్లమో, వాళ్ల చివరి రోజులు హాయిగా, ప్రశాంతంగా ఉండాలని, వైద్య సదుపాయం బాగా ఉండాలని. ఇప్పుడు నీ పిల్లలు కూడా అలాగే ఆలోచిస్తున్నారు. నువ్వు ఈ సంగతి అర్థంచేసుకుంటే నీకు ఇంత బాధ ఉండదు" అని సలహా చెప్పింది.

ఆ కోణం నుంచి సమస్యను చూస్తే పిల్లలు చెబుతున్నది సరిగ్గా ఉంది అనిపించి, మనస్సు చాలా తేలికైంది సుశీలకి. వెంటనే పద్మకి ఫోను చెయ్యటానికి వెళ్ళింది.

●●●

Click here to share your comments on this story